

O samă de cuvinte

O samă de cuvinte ce suntu audzite din om în om, de oameni vechi și bătrâni, și în letopisețu nu sunt scrise, ce s-au scris aice, după domnia lui Ștefăniță-vodă, înaintea domniei Dabijii-vodă. Deci cine va ceti și le va crede, bine va fi, iară cine nu le va crede, iară va fi bine; cine precum îi va fi voia, așa va face.

I. Ștefan-vodă cel Bun, luund domnia Moldovii și viind turcii în dzilele lui să treacă în Moldova la Galați, i-au bătut foarte rău pre turci și au luat și Cetatea Albă și Chilia de la turci. Apoi mai pe urmă iar le-au luat turcii aceste doao cetăți. Și în câteva rânduri s-au bătut Ștefan-vodă cu turcii. Iar când s-au bătut la Războieni, atunce s-au aședzat turcii cu Ștefan-vodă. Și le-au dat hotar și olat Bugeacul și au făcut pace. Și turcii apoi au adus tătarî din Crâm și i-au aședzat în Bugeac, carii stau și până astăzi, precum au aședzat și la Hotin lipcani.

II. Ștefan-vodă cel Bun multe războaie au bătut. Și așa să aude din oameni vechi și bătrâni că, câte războaie au bătut, atâtea mănăstiri cu biserici au făcut.

III. Ștefan-vodă cel Bun, când s-au apucat să facă mănăstirea Putna, au tras cu arcul Ștefan-vodă dintr-un vârșu de munte ce este lângă mănăstire. Și unde au agiunsu săgeata, acolo au făcut prestolul în oltariu. Și este mult locu de unde au tras până în mănăstire. Pus-au și pe trii boierenași de au tras, pre vătavul de copii și pre doi copii din casă. Deci unde au cădzut săgeata vătavului de copii au făcut poarta, iar unde au cadzut săgeata unui copil din casă au făcut clopotnița. Iar un copil din casă dzicu să fie întrecut pe Ștefan-vodă și să-i fie cădzut săgeata într-un delușel ce să cheamă Sion, ce este lângă mănăstire. Și este sâmnu un stâlpu de piatră. Și dzic să-i fie tăiat capul acolo. Dar întru adevăr nu să știe, numai oamenii așa povestescu. Fost-au și bisericuță1 de lemnu întru acel delușel și s-au răsipit, fiind de lemnu. Și așa au fost făcut mănăstirea de frumoasă, tot cu aur poleită, zugrăvală mai mult aur decât zugrăvală, și pre dinlăuntru și pre denafară, și acoperită cu plumbu. Și dzic că călugării să fie fost făcut și sfeșnicile cele mari și cele mici și policandru și hora tot prisne de argint, și pe urmă să li fie luat un domnu și să fie făcut alteli de sprije, care le-am apucat și noi. Iar stricăndu-să un clopot mare la mănăstire și făcând călugării clopotul a doa oară, au pus aceste toate ce scriu mai sus în clopot, ca să fie mai mare.

Lăsat-au Ștefan-vodă cel Bun la mănăstirea Putna, după moartea lui, arcul lui și un păhar, ce vorbiu călugării la mănăstire că este de iaspis, ce era în chipul marmurii albe și al farfurii, ca să fie întru pomenire la sfânta mănăstire. Și arcul l-au fost trăgând cu vârșej. Și la vremea lui Constantin Cantemir-vodă, fiind răscoale, au vinit niște căzaci cu leși, cu moldoveni joimiri, vrând ca să jecuiască ce ori găsi în mănăstire. Deci fiind un turnu cu bună tărie, nu putu să jecuiască. Deci au dzis călugărilor să dă turnul, că nu vor lua a mănăstirii nemică. Iar călugării necredzind, nu vră să dă turnul. Iar acei căzaci cu leși și cu moldoveni îndată au aprinsu mănăstirea, iar călugării, vădzând că aprind mănăstirea, îndată au dat turnul. Atunce, îndată, având pușci de apă, acei căzaci, leși și moldoveni au stânsu focul. Deci atunce au jecuit tot din turnu ce au fost a boieri și a negușitori, iar a mănăstirii n-au luat nemică, fără numai arcul lui Ștefan-vodă. Iar păharul au fost până la a triia domnie a lui Mihai Racoviță-vodă. Și scoțindu-l din turnu un egumen, pre anume Misail Chisiliță, și vrând să să fălească, au bătut la masă cu acel păhar a lui Ștefan-vodă, cu niște slugi boierești, ce era zloțași. Și bând mult cu acel păhar, s-au îmbătat și, fiind beți, au stricat un lucru scumpu domnescu și de minune ca acela.

IV. Ștefan-vodă cel Bun, bătându-l turcii la Războieni, au mărșu să intre în Cetatea Neamțului. Și fiind muma-sa în cetate, nu l-au lăsat să intre și i-au dzis că pasirea în cuibul său nu piere. Ce să să ducă în sus, să strângă oaste, că izdânda va fi a lui. Și așe, pe cuvântul mâne-sa, s-au dus în sus și au strânsu oaste.

Iară împăratul turcescu au vinit cu toată puterea lui la Cetatea Neamțului. Și au suit pușcile deasupra unui munte pre despre Moldova. Și au început a bate Cetatea Neamțului foarte tare. Iar pre acee vreme era un neamțu închis în cetate. Și vădzind că bat cetatea, au dzis păzitorilor să spuie mumei lui Ștefan-vodă să-l sloboadă de la închisoare, din temniță, pre dânsul, că el va mântui cetatea de acel greu. Deci, slobodzin-du-l pre acel neamțu de la închisoare, s-au și apucat acel neamțu de au îndreptat pușcile din cetate asupra turcilor, unde sta acolo în munte, de avè nevoie cetatea. Și au și lovit în gura unii puști turcești, de au sfărmat-o. Și au început a bate în corturile turcilor, cât și boldul de la cortul împăratului l-au sfărmat. Deci n-au mai putut sta turcii întru acel vârnu de munte, de unde avè cetatea nevoie, ce numai le-au căutat a să da în laturi de la acel locū.

Iară Ștefan-vodă, mergând de la Cetatea Neamțului în sus pre Moldova, au mărșu pe la Voroneț, unde trăie un părinte sihastru, pre anume Daniil. Și bătând Ștefan-vodă în ușa sihastrului, să-i descuie, au răspunsu sihastrul să aștepte Ștefan-vodă afară până ș-a istovi ruga. Și după ce ș-au istovit sihastrul ruga, l-au chemat în chilie pre Ștefan-vodă. Și s-au ispovedit Ștefan-vodă la dânsul. Și-au întrebat Ștefan-vodă pre sihastru ce va mai face, că nu poate să să mai bată cu turcii: închina-va țara la turci, au ba? Iar sihastrul au dzis să nu o închine, că războiul este a lui, numai, după ce va izbândi, să facă o mănăstire acolo, în numele Sfântului Gheorghie, să fie hramul bisericii. Deci au și purces Ștefan-vodă în sus pe la Cernăuți și pre la Hotin și au strânsu oaste, feliuri de feliuri de oameni. Și au purces în gios. Iar turcii, înțălegând că va să vie Ștefan-vodă cu oaste în gios, au lăsat și ei Cetatea Neamțului de a o mai bate și au început a fugi spre Dunare. Iar Ștefan-vodă au început a-i goni în urmă și a-i bate, până i-au trecut de Dunăre. Și întorchându-s-înapoi Ștefan-vodă, s-au apucat de au făcut mănăstirea Voronețul. Și au pus hramul bisericii Sfântul Gheorghie.

V. Ștefan-vodă cel Bun, când s-au bătut cu Hroit ungurul, precum dzicū unii la Cașen, iar letopisățul scrie că s-au bătut la Șcheie pe Siretiu, au fost cadzut calul cu Ștefan-vodă în războiu. Iară un Purice aprodul i-au dat calul lui. Și nu putè în grabă încăleca Ștefan-vodă, fiind om micū. Și au dzis Purice aprodul: „Doamne, eu mă voi face o moviliță, și vino de te sui pe mine și încălecă“. Și s-au suit pe dânsul Ștefan-vodă și au încălecat pre cal. Și atunce au dzis Ștefan-vodă: „Sărace Purece, de-oi scăpa eu și tu, atunci ți-i schimba numeli din Purice Movilă“. Și au dat Dumnedzeu și au scăpat amândoi. Și l-au și făcut boier, armaș mare, pre Purece. Și dintru acel Pureci aprodul s-au tras neamul Moveștilor, de au agiunsu de au fost și domni dintru acel neam. Dar și aprodzii atunce nu era din oameni proști, cum sunt acum, ce era tot ficiori de boieri. Și portul lor: era îmbrăcați cu șarvanele, cu cabanițe. Așe trebuie și acum să să afle slugi, să slujească stăpânului, și stăpânul să miluiască pre slugă așe.

VI. Când au aședzat pace Ștefan-vodă cel Bun cu leșii, fiind Ion Tăutul logofăt mare, l-au trimis sol la leși. Și au dăruit craiul leșescu Tăutului aceste sate la margine: Câmpul Lungu rusescu, Putila, Răstoaceli, Vijnița, Ispasul, Milie, Vilavce, Carapciul, Zamostie, Vascăuții, Voloca. Toate acestea le-au dăruit craiul leșescu Tăutului logofătului. Și au pus hotar apa Cirimușul, întru o duminică dimineața.

VII. Ștefan-vodă cel Bun, vrând să margă la biserică întru o duminică dimineața, la liturghie, în târgu în Vaslui, și ieșind în polimari la curțile domnești ce era făcute de dânsul, au audzit un glas mare de om strigând să aducă boii la plug. Și mirându-să ce om este acela să are duminica, și îndată au trimis în toate părțile, ca să-l găscă pre acel om, să-i aducă la dânsul. Și l-au aflat pre om în sus, pre apa Vasluiului, cale de patru ceasuri, arând la o movilă ce să cheamă acum Movila lui Purcel. Că pe acel om încă îl chema Purcel. Și ducându-l pre acel om la Ștefan-vodă, l-au întrebat Ștefan-vodă: el au strigat așe tare, și pentru ce

ară duminica? El au dzis că au strigat el să aducă boii la plug, și ară duminica, că este om sărac, și într-alte dzile n-au vrut frate-său să-i dè plugul, și acum duminica i-au dat. Deci Ștefan-vodă au luat plugul fratelui celui bogat și l-au dat fratelui celui sărac, să fie a lui.

VIII. Ștefan-vodă cel Bun și cu fiiul său Bogdan-vodă, de multe ori au avut războaie cu leșii. Și multe robii au făcut în Țara Leșască, cât au pus pe leși în plug de-au și arat cu dânșii, de au sămănat ghindă, de au făcut dumbrăvi pentru pomenire, ca să nu să mai acolisască de Moldova: Dumbrava Roșie la Botășeni și Dumbrava Roșie la Cotnari și Dumbrava Roșie mai gios de Roman. Și leșii încă nu tăgăduiescu, că scrie și în cronica, în letopisățul lor. Numai mă mier de Miron logofătul, cum au acoperit acest lucru de nu l-au scris. Și așe vorbăscu oamenii, că, când au fost arând cu dânșii, cu leșii, i-au fost împungând cu strămurările, ca pre boi, să tragă. Iar ei să ruga să nu-i împungă, ce să-i bată cu biciușcile, iar când îi bătè cu biciușcile, ei să ruga să-i împungă.

IX. Când au murit Ștefan-vodă cel Bun, au lăsat cuvânt fiiului său, lui Bogdan-vodă, să închine țara la turci, iar nu la alte neamuri, căci neamul turcilor sunt mai înțelepți și mai puternici, că el nu o va putè ține țara cu sabia, ca dânsul.

X. După ce au luat Bogdan-vodă domnia, au și triimis pre Tăutul logofătul sol la turci, când au închinat țara la turci. Și așe vorbăscu oamenii, că l-au pus viziriul de au ședzut înaintea viziriului pre măcat, și n-au fost având mestei la nădragi, că, trăgându-i cibotile, numai cu colțuni au fost încălțat. Și dându-i cahfè, nu știè cum o va bè. Și au început a închina: „Să trăiască împăratul și viziriul!”. Și închinând, au sorbit felegeanul, ca altă băatură.

XI. Când au pus țara întâi domnu pre Petru-vodă Rareș, el nu era acasă, ce să tâmplase cu măjile lui la Gălăți, la pește. Și au triimis boierii și mitropolitul haine scumpe domnești și carăta domnească cu slujitori, unde l-ari întâmpina să-l aducă mai în grabă la scaon, să-l puie domnu. Deci el, întorcându-să de la Gălăți, au fost agiunsu la Docolina, de au mas acolo cu dzece cară, câte cu șase boi carul, pline de pește. Și piste noapte au visat un vis, precum dealul cel di cee parte de Bârlad și dealul cel di-ncoaci era de aur, cu dumbrăvi cu totul. Și tot sălta, giuca și să pleca, să inchina lui Rareș. Și deșteptându-să din somnu dimineața, au spus visul argaților săi, celor ce era la cară. Iar argații au dzis: „Bun vis ai visat, giupâne, că cum om sosi la Iași și la Suceavă, cum om vinde peștile tot”. Și au și îngiugat carăle dimineața, și au purces Petru-vodă înaintea carălor. Și când s-au pogorât în vadul Docolinii, l-au și întâmpinat gloata. Și au început a i să închina și a-l îmbrăca cu haine domnești. Iar el s-au zimbbit a rāde și au dzis că „de mult așteptam eu una ca aceasta să vie”. Și când au purces de acolo, argații lui au dzis: „Dar noi ce-om face, doamne, cu carăle cu pestile?” Iar el au dzis: „Să fie carăle cu pește, cu boi cu tot, a voastre. Și viniți după mine, să vă fac cărți de scuteală, să nu dați nemică în dzilele mele”.

XII. Petru-vodă Rareș, fugând pin târg pin Piatră, și gonindu-l pietrenii, l-au fost agiungând un popă. Și au tras Petru-vodă înapoi în popă cu arcul și l-au lovit cu săgeata în oblâncul șelii. Și i-au dzis: „Întoarce-te, popo, înapoi, nu-ți lăsa liturghia nesfârșită”. Iar după ce au vinit Petru-vodă domnu cu a doa domnie, au scos ochii popii și pietrenilor acelor ce l-au gonit și le-au făcut și blăstăm, afurisanie.

XIII. Petru-vodă Rareș, când era închis în cetatea Ciceului în Țara Ungurească, avè nevoie de nemți și de unguri. Iar fiind doamna lui sirboaică, de neamul Despoților, fată lui Despot crai, au scris o carte sirbască la împăratul turcescu și la viziriul, cu rugăminte. Și au slobodzit cartea pre o fereastră gios din cetate. Și au învățat pre o slugă a lor, sirbu, ce avè, să să ducă cu cartea la Poartă, la viziriul. Și mergând sluga acee la Poartă, a lui Petru-vodă, au scris viziriul la unguri să-l sloboadă pre Petru-vodă. Și după ce l-au slobodzit, s-au dus la Poartă.

Iară după ce s-au dus Petru-vodă la Poartă, așe vorbăscu oamenii, că au grăit viziriul împăratului să-l ierte și să-l puie iar domnu în Moldova. Iar împăratul au răspunsu că-i giurat, până nu va trece cu calul preste

dânsul, să nu-l lăsă. Deci viziriul au dzis că-i „prè lesne a plini măria ta giurământul“. Și l-au scos la câmpu și l-au culcat la pământ, învălit într-un harariu, și l-au sărit împăratul de trii ori cu calul. Iar alții dzicu că au șezut supt un pod, și împăratul au trecut de trii ori pe pod. Deci l-au îmbrăcat cu caftan, să fie iarăși domnu în Moldova. Deci cum au slujit mai pre urmă turcilor, scrie letopisățul

XIV. Ilieș-vodă, ficiorul lui Petru-vodă, după ce s-au turcit, dzic să fie rămas o fată creștină după moartea lui. Și au luat-o un grec mare, bogat, vestit la Poartă, anume Scarlat, carele și sulgeria împărătească o ținè el. Și cine s-au născut dintru ace fată, mai gios arată la rândul sau.

XV. Alexandru-vodă Lăpușneanul, fiind domnu, au făcut mănăstirea Slatina. Și așè dzicu oamenii că, trăind un săhastru acolo și fiind un paltin, copaciu mare, unde este acum prestolul în oltariu, vidè acel săhastru spre duminici și spre alte dzile mari multe lumini întru acel paltin la vremea slujbii bisericii. Și i s-au arătat Maica Precistă în vis și i-au dzis să margă la Alexandru-vodă, să-i facă mănăstirea. Și mergând săhastrul la Alexandru-vodă, s-au îndemnat Alexandru-vodă de săhastru de au făcut mănăstirea Slatina întru acel loc, unde au fost paltinul. Și au adus și capul Sfântului Grigorie Bogoslov, de stă până astăzi la sfânta mănăstire la Stalina, ferecat cu argint și cu pietri scumpe.

XVI. Începerea lui Despot-vodă cum au fost de au agiunsu de au fost domnu. El n-au fost rudă lui Despot cel Mare, ce au fost slugă lui Despot. Și murind Despot, precum dzicū unii, la Veneție, iar alții dzicū că au murit la Râm, s-au sfătuit cu cele slugi să dzică că el este nepot lui Despot, și să împartă ei averea a lui Despot, și să-i dè lui toate scrisorile câte au avut Despot cel Mare și puținè din averea lui. Iar cealaltă avere au împărțit-o celelalte slugi. Și așè, mărturisind cătră venețieni că-i este nepot lui Despot cel Mare, au credzut venețienii că-i este nepot lui Despot. Și n-au luat nemică din averili lui Despot venețienii, ce toate averili lui Despot cel Mare au împărțit-o slugile. Iar Despot ce au dzis că-i este nepot au luat numai scrisorile și hrisovul cel de la Carol, împăratul nemțascu. Și cu acele scrisori au făcut meștersug de au agiunsu de au fost domnu, precum scrie letopisățul.

XVII. De la a doa domnie a lui Alexandru-vodă Lăpușneanul au început domnii a să aședza mai cu temei în scaon în Iași. Și când au purces de la Poartă cu a doa domnie, dzicū să-l fie învățat turcii să taie boierii, să-i slăbască. Și pe cuvântul viziriului au tăiat atâta mulțime de boieri. Și au triimis și au ales din curteni de țară, pre Racovițăști și pre Sturdzești și pre Bălșăști și pre alții mulți.

XVIII. Ieremie-vodă au fost pus multă avere la mănăstire la Suceviță, într-un beciu supt curțile domnești. Iară după moartea lui, vinit-au doamna cu ginerii ei din Țara Leșască și au luat acè avere toată, de s-au dus cu dânsa de au făcut oaste în Țara Leșască, și au vinit în Moldova. Care stau tainele și până astăzi deșarte, unde au fost acè avere.

XIX. Când au bătut turcii pre Gașpar-vodă la Țuțora, întrocându-să leșii înapoi, tăiat-au un tătar pre Jolcovschii, hatmanul leșescu, lângă Movilău, precum scrie și letopisățul. Numai tătarul nu l-au știut că este Jolcovschii, hatmanul leșilor. Ce după ce l-au omorât, au găsit ceasornicul, în sân, de aur cu diiamanturi. Și aflând tătarul că au fost hatmanul leșescu, să fie dzis tătarul acela că nu trebuiește să trăiască omul în lume, dacă nu va avè năroc, și să fie giunghiat sânșur.

XX. Având Radul-vodă o fată din trupul lui, să fie fugit cu o slugă, ieșind pre o fereastră din curțile domnești din cetatea Hârlăului. Și s-au ascunsu în codru. Și au făcut Radul-vodă năvod de oameni și au găsit-o la mijlocul codrului, la o fântână ce să chema Fântâna Cerbului, lângă podul de lut. Deci pre slugă l-au omorât, i-au tăiat capul, iar pre dânsa au dat-o la călugărie, de-au călugărit-o.

XXI. Radul-vodă făcând nuntă cu fiiul său Alexandru-vodă, domnul muntenescu, au luat pre fata lui Scarlat celui bogat de la Țarigrad. Care să pomenește într-alt rând mai sus, că au ținut Scarlat fata lui Ilieș-vodă celui turcit. Și având fata lui Scarlat albață pre un ochiu, n-au avut viață bună cu Alexandru-vodă. Și au

trimis Scarlat ferman împărătescu de ș-au luat fata de după Alexandru-vodă, de au dus-o la Țarigrad, și au dat-o după un grammatic, anume Mavrocordat. Și acel Mavrocordat au făcut pre Alexandru Ecsaporitul, și Alexandru Ecsaporitul au făcut pre Nicolai-vodă, și Nicolaie-vodă au făcut pre Constantin-vodă, careli au fost domnu aice la noi în Moldova în anii de la zidirea lumii 7242. Careli să trage de pre strămoașă-sa neam din domnii cei vechi moldovenești.

XXII. Barnovschii-vodă mergând cu multă gloată de aice din țară la Poartă, cu mulți boieri și mazili și curteni, și cu di ceialți mai proști, și preoți și cu călugări, și mergând pe drum și poposind și ședzind la masă, au început a strănuta Barnovschii-vodă des și tare. Iar boierii carii era la masă cu Barnovschii-vodă, după obicei: „Sănătos, doamne, și pre voia mării tale!”. Iar pre urmă, vădzind că tot strănută, un boier să fie dzis: „Viermi, doamne”. Și cum i-au dzis „viermi, doamne”, au și tăcut de strănutat.

XXIII. Când i-au tăiat capul lui Barnovschii-vodă, calul lui au și început a sări, cât n-au mai putut să-l ție comisul în mână. Și scăpându-l din mână, pe loc au cădzut de au murit. Și vădzind turcii, mult s-au mirat și au dzis: „Nevinovat au fost acest om”. Și au cunoscut pre Barnovschii-vodă turcii, că au fost drept, și s-au căit pentru că l-au tăiat. Și s-au giurat ca să nu mai taie de acum domnu de Moldova. Numai letopisățul de aceasta nu scrie nimic. Iară oamenii așe vorbescu, că au apucat unii dintru alții.

XXIV. Vasilie-vodă, după ce au luat domnia de la Țarigrad, s-au rugat viziriului să lasă țara de bir trii ani, și al triili anū să dè birul țărâi o dată, și pre turci pre carii or avè datorie în țară să-i scoată, să nu supere oamenii. Și i-au făcut pre voie viziriul. Și după ce au vinit el în țară, la scaonul domnii, contășu cu soboli n-au îmbrăcat trii ani, ci numai cu hulpi. Și pe dzi numai o mierțe de pâine să mânca și doi berbeci și o ialoviță la curtea domnească. Cheltuială puțină, mai mult de doi galbeni pe dzi nu ieșie. Și au făcut cărți de slobodie în toată țara. Și nemică din țară n-au luat până nu s-au plinit trii ani. Numai din desetină și din mortasipii, din goștină și din vamă ce lua să chivernisîe. Iar până în trii ani s-au umplut țara de oameni. Și au scos atunce pre țară fumărit, câte un leu de casă. Și au plinit atunce tustreli birurile de le-au trimis la Poartă. Și încă au rămas și lui Vasilie-vodă o mie de pungi de bani dobândă. Atunce au triimis la Poartă poclon, de au mulțamit împăratului și viziriului și altor turci mari, blane de spinări de soboli pentru bine ce au făcut de au așteptat țara. Care acest dar n-au fost nici de un folos țărâi, că au rămas obicei de dă țara baraiamlâc de atunce încoace în toți anii. De mirat lucru este că au fost domnu strein și nu au fost grabnic la lăcomie.

XXV. Tot atunce, când au vinit Vasilie-vodă în scaon, era niște joimiri moldoveni în Țara Leșască și prăda în multe rânduri țara aceasta a Moldovii. Deci Vasilie-vodă scrie la leși, să poroncească oamenilor săi celor de oaste să nu strice Țara Moldovii. Iară leșii să mântuîe de cătră Vasilie-vodă și dzicè că nu sunt leși, ce sunt moldoveni aceie ce pradă. Ce Vasilie-vodă, vădzind că-i dau acel răspunsu de la leși, au ales și el puținei moldoveni de ai lui și au strigat în lefe oameni de oaste slujitori și i-au pornit a prăda în Țara Leșască. Deci moldovenii cei din Țara Leșască ce strica și prăda aice în țară, vădzind așe, au vinit toți la Vasilie-vodă de s-au închinat. Și au început și ei a prăda în Țara Leșască. Apoi leșii, văzindu așe, au început să scrie cu bănat la Vasilie-vodă, iar Vasilie-vodă răspundzind: „Ceie ce pradă țara mè aceie pradă și țara voastră”. Și nu au ținut aice pre mult acè gâlceavă, și s-au aședzat cu leșii Vasilie-vodă. Și pre joimirii aceie i-au aședzat la margine slujitori. Numai pre doi, trii, ce era mai căpetenii, neaședzindu-să, i-au omorât. Și apoi s-au făcut bună pace.

XXVI. La domnia lui Vasilie-vodă rămăsese o beizadè a Radului-vodă, tânăr. Și au fost avut Radul-vodă un turcu mare prieten la Poartă. Și să ruga acel turcu viziriului totdeauna pentru acel beizadè a Radului-vodă, să-l facă domnu în Moldova în locul lui Vasilie-vodă. Și poroncind viziriul să-l aducă să-l facă domnu, au dzis că-i prè tânăr, dacă l-au vădzut viziriul. Și au dzis turcului să mai aștepte vreo doi, trii ani, și apoi l-a face domnu la Moldova. Și au trimis pre acel turcu la Moldova viziriul cu o treabă, și să vadă și pre Vasilie-vodă și țara cum este. Iară Vasilie-vodă oblicisă, pentru acel turcu, că-i este neprietin și-i este stricată domnia despre acel turcu. Și au și răpedzit la Gălați, și i-au ieșit mulțime de slujitori înainte, și la Bârlad, și la Vaslui,

și la Scânteie, și la Iași încă și mai mulți slujitori. Și la drum au poroncit și i-au ieșit mulțime de plugari și țară înainte, de-i vidă turcul. Și cum au sosit la gazdă în Iași, cum i-au trimis Vasilie-vodă cinci mii de galbeni de aur. Și apoi, după ce s-au împreunat cu Vasilie-vodă, poronca ce au avut acel turcu îndată au plinit. Și stând la vorbă cu turcul, Vasilie-vodă au spus povestea cum că el știe că i-i domnia stricată despre dânsul. Și i-au mai dăruit și atunce la purces cinci mii de galbeni de aur. Și după ce au purces turcul, pe drum i-au mai trimis și alte cinci mii de galbeni de aur. Iar când au agiunsu turcul la Țarigrad, i-au mai dat alte cinci mii de galbeni de aur, carii s-au făcut preste tot doadzăci de mii de galbeni de aur. Iar după ce au mărșu turcul la viziriul de s-au împreunat, întrebându-l viziriul de Vasilie-vodă, au început turcul a dzice viziriului: „Bine ai nemerit, măria ta, de nu te-ai grăbit să-l mazilești pre acel domnu harnic și de treabă și putincios. Că este mulțime de oameni în țara lui, și de l-ai fi mazilit, s-ar fi făcut mare greșală, că are niște slujitori mulți și țară cu putere mare, și poate s-ar fi hainit și ar fi vinit și el la o peire. Și acmu el știe că vei măria ta să-l mazilești și să pui domnu pre ficiorul Radului-vodă, și este în grije. Deci de vei socoti măria ta, să faci surgun pre ficiorul Radului-vodă, să audă Vasilie-vodă, și atunce îi va ieși grija“. Deci viziriul îndată au poroncit de l-au făcut surgun, și s-au tâmplat de au murit ficiorul Radului-vodă în surgunie. Și s-au mântuit Vasilie-vodă cu doadzăci de mii de galbeni de aur și au rămas în pace. Așe țin turcii prieteșugul, pentru voia banilor.

XXVII. Vasilie-vodă, aproape de mazilie, au greșit lui Dumnedzeu, că i s-au întunecat mintea spre lăcomie, de au stricat mănăstirea Putna, gândind că va găsi bani, și n-au găsit. Și s-au apucat să o facă de' nou iarăși precum au fost, și nu i-au agiutat Dumnedzeu să o facă. Că au zidit-o numai din temelie din pământ până la ferestri, și i-au luat Dumnedzeu domnia. Că s-au sculat Gheorghie Ștefan logofătul cu oaste asupra lui și l-au scos din domnie. Iar plumbul cu careli au fost acoperită mănăstirea Putna l-au luat căzacia lui Timuș, a ginerelui Vasilie-vodă, de l-au dus la cetate la Suceavă, de au făcut glonțuri de pușcă, să apere cetatea Sucevii despre Gheorghie Ștefan-vodă. Ce știu că au apărat-o bine, că s-au osândit și Timuș pentru prada și jacurile ce au făcut pe la sfintele mănăstiri. Și ș-au pus și el capul de glonțu, precum scrie letopisățul. Și pre urmă au gătit mănăstirea Putna Gheorghie Ștefan-vodă, după ce au luat domnia, de este zidită precum să vede acmu.

XXVIII. După ce s-au dus Vasilie-vodă la Poartă, l-au închis turcii în Edicula¹. Și-l pârâe domnul muntenescu și domnul moldovenescu și Racoți, craiul ungurescu, și sta tare asupra lui, să-l omoară împărăția. Și giuruie trii mii de pungi de bani. Iar Vasilie-vodă își pierdusă toată nedejdea de viață. Și ș-au chemat toate slugile, câte ave prè lângă dânsul, acolo la Edicula și ș-au împărțit toată averea lor. Și le-au dzis, de a peri, să fie averea acee a lor, iar de nu va peri, să i-o de iarăș înapoi. Și-ș aștepta numai ceasul, să vie să-l omoară. Iară atunce viziriul au chemat pre toți pașii de era la Poarta împărătească și au sfătuit cu dâșii și li-au spus cum dăruiescu trii mii de pungi de bani, ca să-l omoară pre Vasilie-vodă. Și toți au sfătuit să-l omoară, numai unul dintre dâșii au dzis că mulți bani sunt, dar la o împărăție o leafă nu agiungu bani și nu sunt mulți. Și acest om poate-fi este trebuitoriu, de giuruiescu ei atâte pungi de bani să-l omoară. Că acest om să cunoaște că-i harnic. Și poate să vie o vreme să trebuiască și să slujască împărăției mai mult prețul decât trii mii de pungi de bani, îndzăcit decât giuruiescu ei. Și grăind acel pașe acel cuvânt, au lăsat toți după cuvântul lui. Și l-au iertat împărăția pre Vasili-vodă și l-au slobodzit din Edicula. Și după acee curund era să-l puie domnu. Iar n-au zăbăvit și au murit.

XXIX. Gheorghie Ștefan-vodă, când era boieriu, murindu-i giupâneasa, au rămas văduvoiu. Și tâlnind o giupâneasă săracă, frumoasă, tânără, anume Safta, de neamul Boieștilor, au timpinat-o pe drum mergând cu rădvanul la Iași. Și au poprit rădvanul cu sila, și s-au suit fără de voia ei în rădvan, și au întorsu rădvanul înapoi la casa lui. Și pre urmă au priimit și e și s-au cununat cu dânsul, care au agiunsu de au fost și doamnă.

XXX. Gheorghii Ștefan-vodă, când era logofăt mare, au fost ședzind odată în divan cu toiagul în gură. Iar lordachi Canta-cuzino cel bătrân, vel-visternic: „Ce dzici în fluier, dumneata, logofete?“ Iar el au răspunsu: „Dzic în fluier, să mi să coboare caprile de la munte, și nu mai vin“. El au răspunsu în pildă, și alții nu s-au priceput. Că el aștepta oștile ungurești să vie de preste munte.

XXXI. Gheorghie Ștetan-vodă trecând cu oaste ungurească prin Roman, să scoată pre Vasilie-vodă din domnie, iar un bivolar bătrân al lui au ieșit înainte dintr-o cârcimă, fiind bat, în mijlocul târgului. Și au început a râde și a bate în palme și a dzice: „Dragul badii, Ștefan-vodă, mai bine îți șade în domnie decât în boierie. Așe să mi te porți!“ Iar Ștefan-vodă l-au întreat: „Ce ți-i voia, măi?“ Iar bivolariul au dzis: „O bute de vin am neguțat și n-am bani să o plătescu, să beu pentru sănătatea mării tali și a oștii mării tali!“ Atunce Ștefan-vodă s-au zâmbit a râde și au dzis la șoltuzul: „Pas’ să ți-o plătească“. Și au mârșu de au băut butea cè de vin toată, cu soțiile lui cu cine au fost, și au plătit șoltuzul butea cè de vin.

XXXII. Gheorghie Ștefan-vodă, după ce au luat pre doamna lui Vasilii-vodă din Suceavă la mâna lui și pre Ștefăniță-vodă, pre fiiul său, l-au însămnat la nas puțintel, și pre doamna au vrut să-și rîdă de dânsa. Ce doamna lui Vasilii-vodă l-au probozit și au început a-l blăstăma și a-l sudui și a-i dzice dulău fără de obraz, cum nu să teme de Dumnedzeu, că i-au fost domnu-său stăpân, și i-au mâncat pita. Și așe i-au dat pace și o au trimis la Buciuiești de au închis-o în curțile lui. Și i-au luat averea și multă spaimă i-au făcut.

XXXIII. Gheorghie Ștefan-vodă, după ce ai prinsu pre Toma vornicul Cantacozino în Suceavă, l-au îmbunat până a aduce pre frate-său lordachi Cantacozino din Țara Leșască, cu giurământ, de la Cameniță. Și apoi, prindzind pre amândoi frații, i-au închis pre amândoi frații împreună cu doamna lui Vasilii-vodă la Buciuiești. Și acolo multă groază le făcè, și umbla noaptea cu luntrea pre apa Bistriții, de-i spărie că-i vor răsturna în Bistriță. Și le-au luat tot ce-au avut, și sate, și haine, și odoară, și bucate, și bani gata noaodzăci de mii de galbeni de aur ungurești. Și au trimis pre armașul cel mare, pre Hăbășescul, să-i omoară. Ce Hăbășescul nu s-au grăbit cu moartea. Și au scris în doao rânduri Gheorghie Ștefan-vodă numai să-i omoare, și tot n-au vrut să să grăbească să-i omoare. Iar al triile rând, scriind Gheorghii Ștefan-vodă la armașul Hăbășescul numai să-i omoară, și stând cărțile gata pre masă, întru acel ceas au sosit un căpitan din Țara Muntenească, anume Ușurelul, cu cărți de la Constantin-vodă Băsărabă, domnu nou, poftind cu scrisoare pre Gheorghie Ștefan-vodă să-i sloboadă pre acei doi boieri, să nu-i omoară. Iar de-i va omorî, vor strica prieteșugul, și să fie gata de războiu. Și Gheorghie Ștefan-vodă nu știè nemică de moartea lui Matei-vodă. Că, cum au murit Matei-vodă, au și rădicat domnu pre Constantin-vodă slujitorii și boierii și țara. Întru acel ceas au cădzut cu rugăminte Constantin postelnicul Cantacozino, fratele Tomii vornicului și a lui lordachi vistiernicului, de au scris Constantin-vodă Băsărabă la Gheorghii Ștefan-vodă, precum s-au pomenit mai sus. Și căpitanul acela, ce-au vinit cu cărțile, întru o dzi și într-o noapte din București au agiunsu în Iași, i-au pus muntenii numai de atunce, Ușurelul. Careli după acee multă milă au avut de la Cantacozinești. Și așe cu această tâmplare i-au iertat Gheorghii Ștefan-vodă pre acești doi boieri și li-au dat moșiile înapoi, iar altă nemică nu le-au dat ce le luasă.

XXXIV. Gheorghii Ștefan-vodă, după ce s-au dus în Țara Ungurească, umblat-au pin multe părți de loc, ca să-i dè oaste, pe la nemți, pe la leși, pe la Moscu, pe la șvedzi. Și au dăruiat împăratului moschicescu o cruce ferecată cu aur și cu pietri scumpe de patru sute de pungi de aur de bani, ca să-i dè oaste, să vie în Moldova. Și tot l-au purtat cu voroave și nu i-au mai dat oaste, până ce i s-au tâmplat de au murit acolo la Moscu. Și pe urmă i-au adus oasăle lui în Moldova, în mănăstirea lui la Cașen, de l-au îngropat.

XXXV. Iară pre doamna lui Gheorghii Ștefan-vodă, pe Safta, ce o luasă cu sila, precum s-au scris mai sus, o urăsă Gheorghii Ștefan-vodă, umblând prin țări streine, și au triimis-o în țară aice, până a nu muri el. Și el și-au fost luat o slujnică țitoare dintru aceli țări streine. Iar doamna Safta au trăit aice în țară cu multă vreme și după moartea lui Gheorghii Ștefan-vodă.

XXXVI. Fost-au luat lordachi Cantacozino și Toma frate-său toate moșiile Ceaureștilor, pentru acè pradă ce le-au făcut Gheorghii Ștefan-vodă, cu dreptate și cu giudecată. Dar mai pre urmă s-au socotit Toma vornicul și cu frate-său lordachi visternicul de voia lor și le-au dat iar la neamurile lui moșiile, la Ceaurești, să le stăpânească. Iară Racovițăștii, nu să știe din ce pricină au fost luat și ei moșii de-a Ceaureștilor atunce și nu

le-au mai dat înapoi, care moșii din neamul Racovițăștilor și astăzi le țin de le stăpânescu, satul Roznovul și alteli.

XXXVII. Ghica-vodă, de neamul lui fiind arbănaș, copil tânăr au purces de la casa lui la Țarigrad, să-ș găscă un stăpân să slujască. Și cu dânsul s-au mai luat un copil de turcu, iar sărac, din ostrovul Chiprului¹. Și mergând amândoi dempreună la Țarigrad, multe vorbe bune au vorbit: de vor găsi pită, să să caute unul pre altul. Și au dzis Ghica-vodă: „Tu ești turcu, poți să agiungi să fii om mare, și ce mi-i face pre mine atunce?” Iar turcul au dzis atunce: „De voi fi eu om mare, te voi face de vii fi mai mare în Chipru, giudecătoriu.” Și mergând în Țarigrad, s-au despărțit unul de altul, să-ș caute stăpâni.

Deci copilul cel de turcu au nemerit la un agă, ce era de curtea împărătească. Și au slujit așe din stăpân în stăpân, până au agiunsu de era pașe. Și fiind pașe sărac, avé un prietin musaip împărătescu. Și mergé totdeauna la vorbă la acel musaip împărătescu. Și pre acee vreme să tâmplasă de era multe zorbale în Țarigrad, de nu să mai puté aședza Poarta. Deci Chiupruliolul au dzis cătră acel prietin musaip de casa împărătească: „De m-ar pune pre mine viziriu, aș potoli eu zorbalelel aceste”. Iar împăratului i să supărasă cu zorbalelel, și să miera ce va face, și întreba sfat și pre unul și pre altul. Și aflând vreme acel musaip împărătescu, au spus împăratului că „este un pașe sărac, și el dzice să-l pui măria ta vizir, că a potoli toate gâlcevil aceste, pre careli îl cheamă Chiupru-liolul”. Deci împăratul îndată l-au adus și l-au pus viziriu. Și cum l-au pus viziriu, îndată au și pus și au strigat oastea, și pre de altă parte au început a tăie capetili celor vicleni, până i-au spăriiat, de au aședzat toate zorbalelel. Și au rămas viziriu lăudat la turci, precum s-au vădzut și să vede și până astăzi neamul lui.

Iară Ghica-vodă, intrând în Țarigrad, au nemerit la capi-chihăile moldovenești de au slujit, apoi au vinit la Moldova cu neșuitorie, apoi la Vasilie-vodă, lipindu-să de curte, fiind și Vasilie-vodă tot de un neam, arbănaș. Și vrând și Dumne-dzeu, au agiunsu de au fost capichiaie la Țarigrad și vornic mare aici în Moldova. Deci tâmplându-să atunce, la vremea lui Gheorghii Ștefan-vodă, de au fost la Poartă cu alți boieri, viziriul vădzându-l l-au și cunoscut cine este. Iar Ghica-vodă nu-l cunoștè pre viziriul. Deci viziriul Chiupruliolul au și chemat pre haznariul lui și i-au dzis în taină: „Vedzi cel boieriu bătrân moldovan ce este la Divan? Să-l iei și să-l duci la odaia ta, până s-a rădica Divanul, și apoi să-l aduci la mine în taină cum trebuiește”. Iar Ghica-vodă, după ce îl luasă dintre ceialalți boieri, să spăriiasă tare, că nu știè povestea ce este. Și după ce s-au rădicat Divanul și l-au adus la viziriul, l-au îndrebat viziriul ce om este și de unde este, și au dzis: „Cunoști-mă pre mine, au ba?” Iar Ghica-vodă s-au spus de unde este de locul lui, iar a cunoaște pre viziriul nu-l cunoștè. Atunce viziriul Chiupruliolul s-au spus și au dzis: „Ții minte ce am vorbit când viniiam amândoi pre cale?” Și au dzis: „De ai uitat tu, dar eu n-am uitat, și iată că te voi face domnu în Moldova; numai să taci mâlcom”. Iar Ghica-vodă au și mârșu de i-au sărutat mâna și s-au rugat atunce pentru stăpânu-său, să-l lasă să fie domnu, să nu-l mazilească. Iar viziriul au răspunsu: „Acum deodată îl las să fie, iar mai pre urmă cuvântul meu gios nu l-oi lăsa, ce te voi face pre tine”. Și pre urmă, chemând la Poartă pre Gheorghii Ștefan-vodă, și nevrând Gheorghii Ștefan-vodă să margă, au pus pre Ghica-vodă domnu în Moldova, după cum scrie letopisățul. Așe au fost povestea ieșirii acestor doi oameni, Chiupruliului viziriului și Ghicăi-vodă, că unde este voia lui Dumnedzeu să biruiescu toate firili omenești.

XXXVIII. Ștefăniță-vodă, ficiorul lui Vasilie-vodă, fiindu domnu tânăr dezmiardat și inimos, de multe ori ieșind cu boierii la primblări, puné de lua frâile din capeteli cailor boierilor și le da chiot cailor, de cădè boierii gios de-ș sfârma capetile, cât să îngrozise boierii a mai merge cu dânsul cu cai buni la primblări.

XXXIX. Ștefăniță-vodă vrând odată să scoată fumărit pe țară câte șase orți de casă, și înainte vreme era obicei de da numai câte un leu de casă, iar Toma vornicul și cu lordachi, frate-său, Cantacozineștii nu-l lăsa să-l scoată mai mult decât un leu și-i dzicè să nu facă obicei nou, că nu-i bine. Iar Ștefăniță-vodă îndată s-au mâniat și au scos hamgeriul și s-au răpedzit să dè într-înșii, și ei au fugit din casă afară. Măcar că acei boieri

era greci, dar să pună tare pentru țară și pentru obicei nou să nu să facă, că obiceiurile cele noie fac răsipă țării și peire domnilor.

XL. Audzind aceste fapte răle Vasilie-vodă, tată-său, la Țarigrad, nu-i părè bine și-i scriè de multe ori să să lasă. Și de nu ar fi murit, era numai să-l scoată din domnie pre fiiul său, să vie el domnu în Moldova, că cunoștè că nu va procopsi fiiul său în domnie, Ștefăniță-vodă.

XLI. Era un boier, anume Neculai Milescul Spătariul, de la Vaslui de moșia lui, prè învățat și cărturar, și știè multe limbi: elinește, slovenește, grecește și turcește. Și era mândru și bogat, și umbla cu povodnici înainte domnești, cu buzdugane și cu paloșe, cu soltare tot sirmă la cai. Și lui Ștefăniță-vodă îi era prè drag, și-l ținè prè bine, și tot la masă îl punè, și să giuca în cărți cu dânsul, și la sfaturi, că era atunce grammatic la dânsul. Iar când au fost odată, nu s-au săturat de bine și de cinstea ce avè la Ștefăniță-vodă, ce au sedzut și au scris niște cărți viclene, și le-au pus într-un bățu sfredelit, și le-au trimis la Constantin-vodă cel Bătrân Băsărabă în Țara Leșască, ca să să rădice de acolo cu oști, să vie să scoată pre Ștefăniță-vodă din domnie. Iar Constantin-vodă n-au vrut să să apuce de acele lucruri ce-i scriè, ce s-au sculat și au trimis bățul acel sfredelit cu cărți cu tot înapoi la Ștefăniță-vodă, de le-au dat. Deci Ștefăniță-vodă, cum au vădzut bățul cu cărțile, s-au prè mâniet și l-au și adus pre acel Nicolai Milescul înainte lui, în casa cè mică, și au pus pre calău de i-au tăiat nasul. Scoțând Ștefăniță-vodă în grabă hamgeriul lui din brău, au dat de i-au tăiat calăul nasul. Și n-au vrut să-l lasă pe calău să-i taie nasul cu cuțitul lui de calău, ce cu hamgeriul lui Ștefăniță-vodă i-au tăiat nasul. După acee, Nicolai Cârnu au fugit în Țara Nemțască și au găsit acolo un doftor, de-i tot slobodzie sângeli din obraz, și-l boție la nas, și așè din dzi în dzi sângele să închege, de i-au crescut nasul la locu, de s-au tãmăduit. Iar când au vinit aice în țară, la domnia lui Ilieș-vodă, numai de abiè s-au fost cunoscut nasul că-i tăiat. Numai tot n-au ședzut în țară mult, de rușine, ce s-au dus la Moscu, la marelî împărat, la Alexii Mihailovici, la tatăl marelui Petru împărat, carele au vinit la noi aice în Moldova. Și pentru învățatura lui au fost terziman împăratului și învăța și pre fiiul împăratului, pre Petru Alexievici, carte. Și era la mare cinste și bogăție. Și l-au trimis împăratul Alexii Mihailovici sol la marelî împărat al chitailor, de au zăbăvit la Chitai vreo doi, trii ani. Și au avut acolo multă cinste și dar de la marelî împărat la chitailor, și multe lucruri de mirat au vădzut la acè împărăție a chitailor. Și i-au dăruit un blid plin de pietri scumpe și un diiamant ca un ou de porumbu. Și întorcându-să pe drum înapoi, s-au tâmplat de au murit împăratul Moscului, pre anume Alexii Mihailovici, iar senatorii de la Moscu i-au ieșit întrî întimpinare, și i-au luat aceli daruri și tot ce au avut, și l-au făcut surgun la Sibir. Și au ședzut câțiva ani surgun la Sibir. Iară mai pre urmă, rădicându-să Petru împărat, fiiul lui Alexii Mihailovici, carele au vinit aici în țară, în Moldova, de s-au bătut cu turcii la Prut, la Stăniliești, din gios de Huși, în ținutul Fălciului, agiuns-au Cârnu din Sibir cu cărți la dânsul, la împăratul Petru Alexievici, de i-au făcut știre de toate ce-au făcut și cum este surgun.

Atunce Petru Alexievici împărat îndată au chemat senatorii și au întrebat dzicând: „Unde este dascălul meu cel ce m-au învățat carte? Acum curund să-l aduceți“. Și îndată au răpedzit de olac și l-au adus la Petru Alexievici, împăratul Moscului, în stoliță. Și l-au întrebat ce-au vădzut și ce au pățit, și i-au plătit lucrurile toate acele de la senatorii ce-i luasă, până la un cap de ață, și diiamantul cel mare. Și împăratul, după ce l-au vădzut, s-au mirat și l-au dat în haznaoa cè împărătească, iar Cârnu i-au dat optdzăci de pungi de bani. Și l-au luat iară în dragoste și în milă și l-au pus iar sfetnic.

Și când au ras barbeli, împăratul, a moscalilor, atunce când s-au schimbat portul, atunce sângur împăratul i-au ras barba cu mâna lui. Și au trăit Cârnu până la a doa domnie a lui Mihai-vodă Racoviță, și atunce au murit. Care mare cinste i-au făcut împăratul la moartea lui și mare părere de rău au avut după dânsul, că era trebuitoriu la aceli vremi.

Rămas-au acelu Cârnu ficiori și nepoți, și au agiunsu unii de au fost polcovnici spre slujba oștirii. Că să însurasă el acolo, de luasă moscalcă. Și s-au mai dus după dânsul de aice din Moldova trii nepoți de frate, de să aședzase și ei pe lângă unchiu-său. Și aceie avè milă de la împărăție, și acolo au murit.

XLII. Ștefăniță-vodă dzicu unii că pentru vrăjmășia lui și supărarea ce făcè boierilor, atuncea la Tighine, la Bender, când s-au bolnăvit, să fie murit de otravă. Dar adevărul nu să știe, că letopisățul nu scrie nemică de acest lucru.